

CEI TREI
FRĂȚI CHEBOȘI
SAŢ
TREI BĂRBAȚI ȘI O MUIERE.

BCU Cluj / Central University Library Cluj
ISTORIE COMICĂ.

EDITURA
Librăriei N. I. CIURCU, Brașov.

J. Barac.

CEI TREI

FRAȚI GHEBOȘI

SAŬ

TREI BĂRBAȚI ȘI O MUIERE.

ISTORIE COMICĂ.

EDITURA

Librăriei N. I. CIURCU, Brașov.

98680

Tipografia ALEXI, Braşov 1889.

BCU-Cluj Central University Library Cluj

În țara cea strălucită,
 În cetatea cea vestită,
 În Cairo locuia
 Un săbier și anume:
 Chibebî meșter în lume
 De scule, care tăia.
 Acesta din întâmplare
 Și din pronia cea mare
 Avea trei feciori gheboși,
 Și născuți dela un tată
 Trei gemeni toți deodată
 Toți ca dintr'o formă scoși.
 Unul Ienschi, cu Petrovschi,
 Și al treilea Pantovschi
 Numele lor le era
 De care a lor făptură
 Minunată ce avură
 Tótă lumea se mira.
 Unul ca altul la față
 La cap, la ghébe, la brață,
 Așa, de nu se putea
 Cunoște unul dintr'altul
 Cu grosimea și înaltul
 Trupesc, ce să potrivea.
 Mulți călători cu mirare
 Să strîngea în adunare,

Să-î vadă pre ei lucrând
 În fabrica părintéscă
 Cu silință bărbătéscă

La meșteșug toți în rënd.
 Acești frați într'o dreptate
 ȶilele lor numërate

Optspredece ani avea,
 Când Chibebi al lor tată
 Bolnăvindu-së d'odată

Aũ murit în bólă grea.
 Și rëmâind cocoșaii,
 Ei s'aũ învoit ca frații,

Pre tatăl lor îngropând,
 Pre maica lor să o ție
 Și toți la un loc să fie

La un loc și la un gând.
 Și lucrând ei la olaltă
 Cu veste bună înaltă

Pre maica lor o ținea,
 Până ce spre supërare
 Și spre jalea lor cea mare

Aũ murit apoi și ea.
 Însă ea iubindu-î fôrte
 Cu mare limbă de mórte

Le-aũ lăsat la câte-și trei,
 Ca la un loc să trăéscă
 Și să nu së despărțéscă

Unul de alt între ei.
 De vor, së le umble bine

Și să nu dea de rușine
 Cu blestem le-aũ poruncit,
 Și i-aũ legat pre ei fôrte
 La ceasul sœu cel de môrte,
 Să urmeze negreșit.
 Maica ochii închiđându-și
 Și spre fii sœi lăsându-și
 Când i-aũ binecuvântat,
 Aũ și trăit cocoșaii
 În armonie ca frații
 Și tot bine s'aũ purtat.
 Ear după mai lungă vreme,
 De ce omul nu sœ teme,
 Să întîmplă negândit
 Că vrășmașului nu-ı place,
 Ca 'ntre ei să fie pace,
 Ci din loc i-aũ rœpândit.
 Că le-aũ venit ca să-ı vađă
 Nisce copii cum lucrœđă,
 Când din școlă aũ eșit,
 Și începœnd să-ı căsnœscă
 Și ca să-ı batjocorœscă
 Cu cugetul îndrăcit.
 Le đicea încunjurându-ı,
 Rîđœndu-ı, și ocărându-ı,
 Că sunt gheboși și gușaii,
 Îi batjocoria de fađă,
 Și le striga fără grœđă:
 Gârbovilor cocoșaii!

Pentru care rea urgie
 Unul din frați de mânie,
     Când n'aũ mai putut răbda,
 Aũ luat dela pãrete
 O sabie, și cu sete
     Când aũ început a da.
 Pre cel mai ajuns de sörte
 Laũ tăeat în cap de mörte
     De cu grab aũ murit,
 Aceasta fără zăbavă
 Aũ ridicat o gâlcévă
     Care la ei aũ sărit.
 Tatăl pruncului îndată
 Pîrându-i la judecată Library Cluj
     Vezirul aũ poruncit,
 Despre câte-și trei gheboșii
 I-aũ dus pre ei ticăloșii
     Înainte negreșit.
 Vezirul judecãtoriul
 Silind pre jeluitoriul
     Să-i arate apriat,
 Din trei care-i vinovatul?
 Și din trei inși pre băétul
     Carele i-laũ tăeat?
 Dar' nu putea să se știe
 Să afle care se fie;
     Că ei toți tăgăduia.
 Că dicea fiește care,
 Că el nici o vină n'are,

Și toți într'un ton grăia.
 Ear vezirul îngrozându-i
 Cu mórte, și cercetându-i,
 Pentru lucrul cum aũ fost
 Arăta fiește care
 Că nici o știință n'are
 Cu răspunsul cel mai prost.
 Unul ȕicea, că nu știe
 Din doi carele să fie,
 Că el bine n'aũ vėđut,
 Așa cum va face lege
 Dacă nu póte alege
 Vina unde aũ căđut.
 Vezirul i-aũ pus la prangă
 Le-aũ dat câte o falangă
 Dar toți așa aũ strigat:
 Iartă-mė o Împėrate!
 Și pre mine nu mė bate,
 Că eũ nu sunt vinovat.
 Vezirul de ciudă mare
 Vėđėnd așa întėmplare
 Așa lucru încurcat,
 Nu știa cum să găcėscă,
 Adevėrul să-l vădėscă,
 Ca să nu facă pėcat.
 Ci i-aũ isgonit afară
 Din cetate și din țară
 Pre câte-și trei cocoșai.
 Dăndu-le de cheltueală

Dintr'elor chiverniseală

La trei frați înfricoșați.

Eșind ei cu supărare

Isgoniți din buna stare

Ce să facă nu știa,

Ci unul pre altul fórte

Cu pricinuirii de mórte

Cu ceartă să mânâia.

Că li s'aũ tras isgonirea

Și tótă nenorocirea

Care li s'aũ întêmplat,

Ear ca să-și cunóscă vina

Din care aũ fost pricina

Nici unul nu s'aũ aflat.

Poposind ei la o casă

Unde șálaș își aflasă

Preste nópte d'aũ dormit

După multa lor umblare

Obosiți de alergare

Aici s'aũ mai odichnit.

Maî tăcênd apoi gheboșii,

Ce să facă ticăloșii?

Ienschi aũ grăit apoi:

Ținêndu-se mai cu minte

Aũ ȓis aceste cuvinte

Cătră frații lui cei doi:

Eũ vêd fraților, că póte

Voi nu prea pricepeți tóte

Și ce păcat ne-aũ ajuns,

Un păcat mare ne face,
 Să nu mai trăim în pace
     Că ne sapă într'ascuns.
 Și nouă va să ne fie
 Această călătorie
     La olaltă forțe rea,
 Ca să ni se răsplătescă
 Să ni se pricinuiască
     Perire și mörte grea.
 Că vom fi tot de ocară
 Din tot locul scoși afară,
     Să n'avem aședemânt.
 Dar' să ascultați de mine
 Să ne despărțim mai bine
     Din acest strein pământ.
 Dar' să mergem fiește-care
 Singur în lumea cea mare
     Treî drumuri să apucăm.
 Petrovschi și el s'arată
 Țicând: și eü voesc eată,
     Norocul să ne cercăm.
 Ear' Pantovschi mai cu minte
 Fiind le-aü adus aminte
     De cuvântul maică-sa,
 Care cu limbă de mörte
 Le-aü lăsat cum să se porțe,
     Și după ei nu lăsa.
 Că le-aü ȃis să nu 'ndrăsnescă
 Când-va să se despărțescă

Unul de alt' câte-și trei
 Ca nu cumva să-î ajungă
 O nenorocire lungă
 Cu necasul între ei.
 Dar vedând că nu-î ascultă
 Dojenirea lui cea multă,
 Le-aū mai adaos apoi:
 Așa duceți-vă dară,
 Și de veți da de ocară,
 Veți vedea voi amêndoî.
 Cei doi frați cu capul mare
 Nesupuși la ascultare
 În seamă nu l'aū băgat,
 Ci însumetiți cu gândul
 Și numai singur lăsându-l,
 Dela dênsul aū plecat.
 Acum Pantovschi sîrmanul
 În ce chip să-și facă planul
 Dac' aū rămas singurel?
 Acum în cătrău s'apuce?
 Unde-î stă calea cruce
 Necunoscută de el.
 Așa supêrat de môrte
 Și purtat de tristă sôrte
 Așa și el aū plecat.
 Dar neștiind unde merge
 Lacrămile și-le șterge
 Tot în gânduri adêncat.
 Unde-l va duce norocul

Acolo să-i fie locul.

De a să mai mîngăea,
Și fu ca să-l întêlnescă
O ceată negustorêscă,

Când așa să tînguea.

Aceștia mergênd pre cale
L'aũ luat într'ale sale

Când de dênșii s'aũ rugat,

Așa ca să-l miluêscă
Să-l ajute să-l hrănêscă

Unul slugă l'aũ băgat.

În care călătorie
Ș'aũ câștigat bucurie

Până la Damasc mergênd.

Într'acea cetate mare
S'aũ bucurat și mai tare

Dacă s'au vêdut întrând.

Că ș'aũ găsit el norocul
Meșteșugului în locul

Unde i să căuta

Ca un stăpîn să-și găsească
Și la săbiil să slujească

Dênsul așa cugeta.

Aũ și găsit în cetate
Un săbier cu dreptate

Și ca slugă l'aũ primit.

Apoi lucrul lui vêdêndu-i,
Meșteșugul cunoscêndu-i

Fôrte tare l'aũ iubit.

Că făcea săbiî bătute
 Acolo ne mai vędute
     Cu lustrul cum le făcea
 I s'aũ vędut vrednicia,
 Purtarea, cucernicia
     Care la toți le plăcea.
 Și cu a lui vrednicie
 Stăpînului bogăție
     Mare i-aũ pricinuit.
 De i-aũ eșit veste mare
 Cu a lui scumpă lucrare
     Care nici s'ar fi gândit.
 Și prin câștiguri întrasă
 Din an în an spor la casă
     Din lucrul lui cel frumos,
 De gîndea în sîn să-l porțe
 Stăpînul său pân' la mörte
     Că l'aũ vędut inimos.
 Apoi din cumplită sörte
 I s'au bolnăvit de mörte
     Stăpînul și aũ murit,
 Ear' dēnsul cu mângăere
 Mângăind p'alui muiere
     Casa i s'aũ stăruit.
 Și apoi purtându-și jalea
 Vęduva până la calea
     Care i să cuvenea,
 Aũ socotit să nu-și lasă
 Sluga cea bună din casă,

Ci mai bine îi venea
 Să nu-și piérđă muncitoriul
 Carele-î aduce sporiul
 Ci să și-l ia de bărbat.
 Pantovschi cu bucurie
 Nefiind cu fățarie
 Nicî el nu s'aũ lepădat.
 Ci prin sfînta cununie
 Ș'aũ câștigat omenie
 A trăi cum i-aũ plăcut
 Cu mintea, cu vrednicia
 Cu tótă cucernicia
 Gazdă mare s'aũ făcut.
 Că mergea cu marfă gata Cluj
 La tîrguri cu ridicata
 Până la un mic cuțit,
 Tot cu scule tăietóre
 Cu săbiî strălucitóre
 Până s'aũ îmbogățit.
 Venind odată din cale,
 El aũ spus muierei sale,
 Că el mai are doi frați,
 De-î séměnă fórte tare
 Tot cu o aseměnare
 Și aměndoî cocoșai.
 Și ar dori să-î mai vadă
 După cum îi tot viseadă
 Mai de când s'aũ despărțit,
 Atuncî vestea le și vine

De dênşii prin óre-cine,
     Că în Damasc aũ sosit.
 Că ei în lume umblase
 Țările încunjurase
     Rătăcind din loc în loc
 Și de lucru negăsîndu-și
 Vieața ticăloşîndu-și
     N'aũ dat de nici un noroc.
 Aşa dar dacã venirã
 În Damasc, și auðirã
     De a lor frate bogat,
 Numai ei sunt pribegiții
 Trudiții și urgisiții
     De necas îndelungat.
 Ș'aũ câștigat împreună
 O nãdejde fórte bunã,
     Cã de sã vor arëta
 La dênşul ca la un frate
 Fãrã nici o greutate
     Pre ei îi va ajuta.
 Ear' Pantovschi de ruşine,
 De ei nu i-aũ pãrut bine,
     De ce nu l'aũ ascultat.
 Ci cãlcãnd limba de mórte
 N'aũ vrut așa sã se pórte
     Cum înainte le-aũ dat.
 Ci la ei s'aũ dus îndatã
 Cu inima cea curatã,
     Și vedẽdu-i, cã-s calici,

Le-aŭ ȡis: vedeți voi acuma,
 Că ce v'aŭ ȡis vouă muma
     N'ați cunoscut pân' aici.
 Vedeți blestemul cum vine,
 Că n'ați ascultat de mine,
     Ca să nu vă depărtați,
 Cum ne-aŭ lăsat maica nouă,
 Și acum vă ȡice vouă
     Vrënd ca rău să nu pățiți.
 V'aŭ ajuns blestemul eată
 Dela porunca cea dată,
     Și eŭ în limbă v'am spus,
 Că v'am iubit ca un frate,
 Ear acum după dreptate
     Dacă v'aŭ bătut de sus.
 Și v'ați lepădat de mine
 Ar fi ca nici eŭ cu bine,
     Să nu vă cunosc de frați,
 Că nici nu vi să cuvine
 Să mai veniți voi la mine
     Ș'în casa mea să întrați.
 Căci ați gândit că norocul
 E al vostru în tot locul
     Și eŭ mă voiŭ prăpădi.
 Însă Dumneȡeu pre mine
 M'aŭ miluit fôrte bine
     N'aŭ vrut a mă osîndi.
 Și vă dăruesc îndată
 Doispreȡece galbeni eată

Și se fiți tot amândoi
 Și de acum vă veți face
 Singuri după cum vă place
 Faceți ca mine și voi!
 În Damasc să trăiți bine,
 Dar la casa mea la mine
 Voi n'aveți ce căuta.
 Duceți-vă ori și unde
 Că eu n'am de a răspunde
 Ori cum de vă veți purta.
 Dar să nu-mi faceți rușine
 Căci v'asemănați cu mine,
 C'apoi mă voiu lepăda.
 Așa să vă bată firea,
 Că pentru voi nicăirea
 Nici o seamă nu voiu da.
 Atunci iaș cuprins frica
 Neputând grăi nimica
 Ș'aș rămas încremeniți
 Luând banii s'aș dus eară
 Din Damasc să eas' afară
 Ca niște rău prihăniți.
 Pantovschi venind acasă
 Ca unul, ce nu-i mai pasă
 Că de frați s'aș curățit,
 El s'aș dus apoi afară
 Cu marfă la târg de țară
 Ca un om chivernisit.
 Însă el muierii sale

Până n'aũ purces în cale,
     Acésta i-aũ poruncit,
 Pre frații săi să nu-i lasă,
 Să între la ei în casă,
     De vor veni negreșit.
 Socotind el, că în faptă
 Muierea lui este dréptă
     Bine îl va asculta,
 N'aũ știut cumcă muierea
 Fie dulce ca și mierea
     Porunci nu póte răbda.
 Că muierea-i pótitóre
 Ori ce e oprit supt sóre
     Ea nu să póte răbda,
 Supt ascuns ca să nu vadă
 Adâncul desupt o pađă,
     Ce nu i să arăta.
 Decĩ Pantovschi cum plecasă
 La têrg singur de acasă,
     Frații lui ear aũ venit.
 Că unul din ei pre cale,
 Din întêmplările sale,
     S'aũ fost fórte bolnăvit.
 Și ei avênd cheltuélă
 Cu réua lui betejălă
     Nici un ban nu mai avea,
 Ci cu nádejdea la frate
 Că va face bunătate
     Ajutor să le mai dea.

Aşa s'aũ cerut să-ı lasă
 Să vie la el acasă,
     Unde dacă aũ aflat,
 Că de acasă lipsesce.
 Muierea își socotesce
     Porunca ce i s'aũ dat ;
 Însă dorea ca să-ı vadă,
 Unde alt plan își lucrădă
     Cărora le-aũ poruncit
 Ca pre înserat să vie
 Fără nici o mărturie,
     Și să vie negreșit.
 Venind ei cu bucurie
 Séra fără mărturie Library Cluj
     După ce aũ înserat.
 De care a lor cumnată
 Ne mai vedând nici odată
     Aşa ómenı s'aũ mirat.
 Ne având deosebire
 De bărbatul ei la fire
     Cu dragoste i-aũ primit.
 I-aũ ospétat cu bucate
 Și cu bėturi curate
     Și frumos i-aũ omenit.
 Ei s'aũ jeluıt de tóte
 Patimile întēplate,
     Și câte aũ pătimit.
 Atuncı pe neașteptate
 Aud, că în pórtă bate,

Că bărbatul i-aū venit.
 Că el marfa ș'o vënduse
 Mai în grab ce tērg avuse,
 Apoi n'aū mai zăbovit.
 Ear muierea scurt gândesce
 Și de frică uneltesce
 Un viclesug potrivit.
 Că i-aū ascuns pre gheboșii
 În pivniță pre fricoșii
 La buțile cu rachiū,
 Apoi de frică mai mórtă
 Aū alergat ea la pórtă,
 Că bătea ca omul viū.
 Fiind că să mâniașe
 Bărbatul, de ce nu iasē
 Să-i deschidă mai curēnd
 Ear' ea țise: eartă frate!
 Că n'am știut, cine bate
 Pre tine neașteptând.
 Așa el întrând în casă
 Cu firea să aședasē
 Dând banii la mână ei
 Și țicēnd, ca mai degrabă
 Mai are încă o treabă,
 La un loc cu niște lei.
 Și cerēndu-i felinarul
 Ca și când a-i da cu amnariul,
 Pre pórtă aū și eșit.
 Încuind pórtă muierea

Fugi din tótă puterea
 Să-și dereagă ce-aũ greșit.
 Și s'aũ dus cu lumina
 Aprinsă spre 'ntîmpinarea
 Celor ascunși cocoșai
 În pivniță, să-și slobóză
 Să nu le mai ducă gróză
 Celor doi înfricoșai.
 Când acolo îi găsește
 Morti, de care să îngrozește
 Și de grab aũ alergat
 Ca pre cineva să cheme
 Ca să-i ducă mai de vreme
 De unde i-aũ fost băgat.
 Găsind ea cu plată mare
 Un om un hamal mai tare
 Aũ venit de grab cu ea,
 Dicênd că i-aũ murit unul
 Bênd rachiũ mult ca nebunul,
 Să-l ducă de acoloa.
 I-aũ dat rachiũ bêtură
 Să-și pue lăcat pe gură
 Și doi galbeni i-aũ mai dat.
 Scoțênd pre unul afară
 Din pivniță îl băgară
 Intr'un sac bine legat.
 Să-l arunce 'n apă mare
 Și să se 'ntórcă mai tare
 Ca doi galbeni să-i mai dea.

Aşa hamalul ducându-l
 Şi în gărlă aruncându-l

S'aŭ întors eară-şi la ea.

Pân' atunci aŭ scos muierea
 Puindu-şi tótă puterea

Pre celălalt mort dîcînd :

Dar unde l'ai dus? că eată,
 El tot aici să arată,

De unde şi pînă când?

Hamalul apoi vedîndu-l,
 Mirîndusă blestemându-l

Aŭ dîs aşa necăjit :

Dar' diavolul cel mare

L'aŭ dus pre el călare

Înapoi de aŭ fugit.

Că eŭ l'am dus în spinare

Şi în gărla cea mai mare

Ştiu cum că l'am aruncat.

Acum să-l mai duc odată

În apă mai adîncată,

Şi ear în sac l'aŭ băgat.

Necăjit fiind hamalul

Şi însărcinat ca calul —

Şi pre acesta l'aŭ dus,

La gărlă mergînd afară

Ca să numai easă eară

L'aŭ aruncat mai de sus.

Deci s'aŭ întors la muiere

Doi galbeni de a-şi mai cere,

Care i-aŭ făgăduit.
 Mergênd pre uliță, eată
 Un ghebos i sê arată
     Și stătu pre loc uimit.
 Că era cu felinarul,
 Și el nu știa măgarul
     Cine e, vedêndu-l viŭ,
 Ci gândea că-î tot, pre care
 L'aŭ dus în gârla cea mare
     Mort amețit de rachiŭ.
 Și i-aŭ ȃis lui: ho! aștêptă!
 Ghebosule! că în faptă
     Acuma te-am apucat,
 Și tu fugi încă mai tare Cluj
 Eșit din apa cea mare
     De unde te-am aruncat?
 Îți voiŭ arêta eŭ ție,
 Ce nêcaz îmi faci tu mie
     Cu ale tale drăciŭ,
 Dar acum a treia ôră
 Voiŭ să te arunc supt môră,
     Să nu mai ai mijlociŭ.
 Și după ce îl apucă
 Să-l bage 'n sac și să-l ducă
     A început a sbiera,
 Și să rugă ca să-l lasă
 Să mêrgă cu el acasă;
     Însă în zadar era.
 Că nefolosindu-î plânsul

L'aũ aruncat și pre dênsul
 Unde pescii lăcnea.
 Mergênd apoi la muiere
 Cei doi galbeni a-și cere,
 De ostenit gâfăea.
 Muierea vedênd că vine,
 L'aũ întrebat: ce-î cu tine,
 De esci așa asudat?
 Ear' el abia rêsufându-și
 Și lucrul sêu blestemêndu-și
 Așa un rêspons i-aũ dat:
 Dracul să mai aibă parte
 Să ducă așa departe
 Astfel de lucru 'ngrozit,
 Că ear aũ eșit afară
 După ce-l dusesem eară
 Ghebosul afurisit.
 Eũ l'am purtat ca măgarul
 El încã cu felinarul
 Înaintea mea venea,
 Că m'am necăjit de mórte
 Tótã nóptea să mă pórte
 Numai în mânia mea.
 Că brotanul apucasă
 Să vie earăși acasă
 Mai nainte de cât eũ.
 Dar l'am dus a treia órã,
 L'am aruncat la o mórã
 În gârlă cu sacul meũ.

Cum aũ auđit muierea
 S'aũ pierdut tótã puterea
     Și de spaimã tremura,
 De felinar auđindu-l
 Pre bãrbatul sãu știindu-l,
     Cã va sã vie era.
 Cu vai începu sã plângã
 Cu vai mânile sã-și frângã
     Spuind hamalului prost,
 Cum n'aũ vëđut ca măgarul
 Cã cel viũ cu felinarul
     Bãrbãțelul ei aũ fost.
 Hamalul fãrã credință
 Gãndea cã ea va sã-l mință
     Ca nimic sã nu-ĩ mai dea.
 Și cã numai sã prefãce
 De aceea nu-ĩ da pace
     Cerënd ce i sã cãdea.
 Muierea tot blestemãndu-l
 Pentru bãrbat ocãrãndu-l
     Cã el i-laũ omorît.
 Ear el strigãnd și mai tare
 S'aũ fãcut gãlceavã mare
     Atãta s'aũ ocãrît.
 Pãnã ce sã adunarã
 Veciniĩ de sã mirarã,
     Apoi s'aũ dus mãnios
 Dicënd cã va merge mãine
 La vezirul de va spune

Cum aũ fost cu un ghebos.
 Decĩ mergẽnd el cãtrã casã
 Trei ómeni în drum îi easã,
     Și unul l'aũ apucat:
 Stãi! și vino dupã mine
 Veĩ vedea tu dupã cine
     Ear celãlalt i-aũ strigat,
 Vẽdẽndu-ĩ neascultarea
 Aũ scos sabia, cu carea
     Așa i-aũ amenințat:
 Stãi! cã ție-ți poruncește
 Vezirul care-ți grãește,
     Ție boule 'ncãlțat!
 Cã vezirul sã sculasã
 Tiptil eșind de acasã
     Cum de multe ori făcea,
 Ca tóte sã ispitescã,
 Nóptea unde sã gãsescã
     Lucruri, care nu-ĩ plăcea.
 Și dupã umblarea tótã
 Fãcẽnd pre la gãrlã rótã
     De nisce pescari aũ dat,
 Cariĩ trãgea mrãjea plinã
 Nesciind fãrã luminã
     Ce pesci vor fi cãpẽtat.
 Vezirul vẽdẽnd cã grele
 Sẽ ved mreșile acele
     Așa poftã iaũ venit,
 De le-aũ đis: ce mĩ cereți mie

Pre ce ați prins, ca să fie
 Tot al meu ce ați pescuit?
 Un taler gândim că face
 Ce vom fi prins, dacă-ți place,
 Apoi vino și o ia.
 „Ba un galben vă dau, eată,
 Aă dis Vezirul îndată,
 Și povara e a mea.
 Pescarii necunoscându-l
 Cu trei saci însărcinându-l
 Ce în mréje aă aflat,
 Vezirul doi robi avându-și
 Cu sine, sacii luându-și,
 Trei inși trei saci aă luat.
 Și ducându-i pân' la locul
 Unde laă adus norocul
 Pre hamalul apucat,
 De i-aă dat să ducă sacul
 Dela vezirul, săracul
 Cu care l'aă încărcat.
 Mergând așa încărcății
 În palat însărcinații,
 Când sacii iaă desfăcut,
 Eată trei gheboși săracii
 Fiesce care în sacii,
 Care lor nu le-au plăcut.
 Dacă i-aă văduț hamalul
 Știind în ce chip ca calul
 În spinare i-aă purtat,

De mirare și de ciudă
 După munca lui și trudă
     Cu glas mare aŭ strigat:
 Oh vai vrăjitură nouă!
 Dar ce v'am făcut eŭ vouă
     De nu vă mai așeđați?
 Să vă port cu trudă mare
 Tótă nóptea în spinare
     Tot după mine umblați!
 Vezirului i să pare
 Lucru fórte de mirare,
     Și așa n'aŭ întrebat,
 Ci poruncind să-i desbrace
 Altă urmăre să face,
     Că doftorii s'aŭ chemat.
 Că nu era morți gheboșii,
 Ci amețiți ticăloșii,
     Și așa i-aŭ înviat
 Unde în câte o casă
 Deosebiți îi bagasă
     Ușile le-aŭ încuiat.
 Vezirul vedând, că eară
 Gheboșii să vindecară,
     Haine nouă le-aŭ făcut,
 Croindu-le deodată
 Uniformă minunată,
     Care la toți aŭ plăcut.
 Așa fu apoi chemată
 Vėduva cea supėrată

Să-și dea sémă de bărbat.
 Că vezirul cu asprime
 Cu prefăcută iuțime
 De dēnsul o aũ întrebat:
 Că pentru ce să-l înece?
 Ear ea cu sângele rece
 Spăimēntată se jura
 Că ea nu e vinovată,
 Și cădu jos leșinată
 Îngrozită cum era.
 Apoi sculându-se eară
 După ce îi ajutară,
 Tot lucrul i-aũ povestit
 Vezirului, se 'nțelegă
 Tótă istoria întrégă,
 Și tot i-aũ istorisit.
 Vezirul aũ scos de față
 Pre câte-și trei cu viețã
 Unde i-aũ înfățișat,
 Ca muierea să-și alégã
 Pre bărbatul cu-ı e dragã
 Și pre al seũ cocoșat.
 Ear ea neștiind la care
 Să-ı dea a sa sărutare
 Ca la cel adevērat,
 Nu putea se nimerescã
 Și ca se-și deosebeascã
 Pre iubitul seũ bărbat.
 Ci strigã: iubite frate!

Pantovschi al meu bărbate!

Vino la muierea ta,
Că nu te cunosc pre tine
De nu vei veni la mine

Singur a te arăta.

Atunci cei doi 'și găsiră
Prilej rău, că ei eșiră

Toți a dice: eu sunt eu!
Că ei căuta isbîndă
Fratelui lor spre osîndă

Cu cugetul cel mai rău.

Așa toți o apucară
În brațe și o sărutară

Și toți dicea, că-i a lui,
Care lucru șod îi vine,
Rîdînd însă întru sine,

Dar ciudat vezirului.

Ear nemaî putînd s'e-i vađa
Și pre carele s'e credă

În zadar aș poruncit,
Că ei nu vor s'e 'nțeleagă
Ca unul s'e se aleagă,

De Pantovschi cel numit,
Așa dar' altă poruncă
Aș dat să-l pue la muncă

Pre Pantovschi cel numit,
Să-și ia pedeapsa la prangă
Trei sute la tălpi falangă,
Că el aș pricinuit,

Că el n'aũ vrut să-și primească
 Pre frații să-i miluiască
     Și el este vinovat,
 Ceî doi dacă aușiră
 Singurî îl mărturisiră
     Care e al ei bărbat.
 Că de frica de bătae
 Începând ca să se sparie
     De grab s'aũ tras înapoi,
 Nu i-aũ mai chemat Pantovschi
 Pre Enschi și pre Petrovschi
     Arătându-l amêndoî.
 Ear muierea supêrată
 De făcută judecată
     Asupra bărbatului.
 Vezirului din nainte
 I-aũ căđut cu rugăminte
     Cu fața obrazului.
 Și s'aũ rugat fôrte tare
 Să-i dăruească ertare,
     Și vezirul l'aũ ertat;
 Însă să le dea trei sute
 De galbeni fraților iute
     Să-i ajute, că-i bogat.
 Pantovschi să mulțamește,
 Aduce și le plătește
     Fraților săi bucuros,
 Puindu-i cu chip de sóre
 Vezirului la picióre

Galbenii săi gros pe gros.
 Aū scos și vezirul iute
 Galbeni apoi alți trei sute
     Cu care i-aū donat,
 Ca sē-și ia și ei neveste
 Cu acea Domnēscă veste
     Ce s'aū publicat.
 Ca orī-ce fete cinstite
 Care vor sē se mărite
     Sē s'arate la palat,
 Care din mila Domnēscă
 Pot ca să se norocească,
     Că norocul ș'aū aflat,
 Așa s'aū dus mare veste
 De doi gheboși cu neveste
     Tot odată însurați.
 Și tot Damascul sē miră
 Unde sē căsătoriră
     Treī și tot ca unul frați.
 Vezirul de împreună
 Ș'aū făcut o voe bună
     Bucurându-sē de ei,
 Că era o raritate
 Întru acēstă cetate
     Tot unul și unul treī.
 Și de voe bună mare
 Le-aū făcut o nuntă, care
     Tótă lumea s'aū mirat.
 Și le-aū făcut rēnduēlă,

Să aibă chivernisélă,
 Unde toți s'aũ bucurat.
 Le-aũ dat fabrică să-și pörte
 Meșteșugul pân' la mörte
 Ca gasde și săbieri
 De săbiĩ și de cuțite,
 De sulite ascuțite,
 Și să făcură boeri.
 Că lucra cu sîrguintă
 Marfă bună de credință,
 Care dênșii o făcea.
 Făcea săbiĩ tăetöre
 Cu lustru strălucitöre,
 Care la toți le plăcea.
 Aũ trăit apoi vieată
 La olaltă cu dulceată
 Trei frați bine împăcați,
 Trei gazde cu rënduélă
 Cu bună chivernisélă
 Buni, de treabă și bogați.

FINE.

I. Barac.

In editura Librăriei NICOLAE I. CIURCU, Brașov
 aũ apărut:

Cele mai frumoșe

POVEȘTI ARDELENESCI

culese din gura poperului
 de

IOAN POPŪ-RETEGANUL.

5 părți format 8°.

Prețul fl. 1.25 (Să vinde și fiecare parte à 25 cr.)